

Alquímia política a Madrid

A Madrid, l'any s'inicia amb un pacte parlamentari que fa aigües i amb una agenda judicial que ha entrat en fase de sentències.

SALVADOR COT

La primera vegada que Javier Arenas va rebre oficialment Joaquim Molins a la seu del Ministeri de Treball, van dedicar l'inici de la trobada a comentar cordialment els records compartits d'un congrés de la UCD. S'estrenava el pacte i feia la impressió que algun component químic d'origen europeu podia reconstruir els ponts entre dos socis quasi naturals. I així ha estat l'any 96 i el 97. Però la qüestió és que la primavera del 98, just després de l'examen de Maastricht, s'acaba el pot de la cola i no sempre la convivència acaba en enamorament.

Però els problemes de José María Aznar, més que de química, són d'alquímia. Els dirigents del PP encara no han trobat la maleïda fórmula que va fer que el PSOE romangués al poder durant tants anys sense que l'oposició pogués fer gai-

rebé res més que implorar l'electorat que, si més no, els prengués la majoria absoluta. Aquest és el gran problema que ha d'encarar el Partit Popular per al 1998. Els resultats econòmics que pot presentar el govern són raonablement bons, no hi ha cap escàndol a la vista que pugui afectar el partit, i els socialistes hauran de suportar més judicis i, potser, hauran de demanar a Aznar algun gest de magnanimitat en forma d'indults. En fi, per al PP "*Espana va bien*" però sembla que aquesta no és la pedra filosofal de les enquestes, que insisteixen a ser desagrades.

Aquest és l'obstacle que condiciona decisivament les previsions electorals de la dreta espanyola per als propers mesos. Ja fa temps que la convicció que superar Maastricht era igual a eleccions anticipades ha desaparegut de les reunions d'estratègia del carrer de Gènova.

Però si els alquimistes del PP no saben transformar les enquestes en or, tampoc no han trobat l'elixir de la llarga vida per

al pacte amb CiU. L'actual govern ha mostrat molt sovint tics regressius que han provocat una permanent inestabilitat parlamentària. En aquest sentit és significatiu que la primera derrota dels *populares* al Congrés dels Diputats vingués precisament de la negativa a reconèixer la unitat del català, un conflicte estrictament polític en què va quedar en evidència el component més essencialista del nacionalisme espanyol de sempre. Però aquest només ha estat el primer d'una llarga llista de conflictes parlamentaris (Llei del Futbol, comissió dels 200 milions, finançament sanitari, inversions de l'estat a Catalunya, model militar, decret d'humanitats, etc.). El PP ha sabut trobar socis, però no aliats; i res no fa pensar que la situació variï l'any que ve.

I si el curs polític promet ser mogut, l'any judicial encara garanteix emocions més fortes. El 1998 s'estrenarà amb la sentència del cas Roldán i assistirem a les angúnies penals de personatges com Mario Conde o José Barrionuevo, que poden acabar l'any amb condemnes duríssimes i potser no assumibles per l'actual sistema polític espanyol, que possiblement haurà d'afrontar processos i sentències que poden posar en qüestió des de les entranyes de l'estat (cas CESID, per exemple) fins als episodis més llampants de l'exaltació nacional (sumari de l'Expo 92). Sigui com sigui, la paraula *indult* acabarà entrant amb força en el debat polític i jurídic dels propers mesos.

I tot aquest menú serà servit en una safata de guerra oberta als mitjans de comunicació. Hi haurà conflicte a la premsa, amb més o menys vídeos però amb la mateixa fúria assassina. Hi haurà conflicte a la ràdio, amb enfrontaments a mort per les noves concessions de freqüències. I hi haurà conflicte a la televisió, amb dues plataformes per compartir un pastís massa petit i més d'un canal autònom en venda (Canal 9 i Telemadrid per començar). Total, que aquest any (també) el quiosc promet.

Jordi Pujol i José María Aznar mantindran un pols amb l'objectiu comú de rendibilitzar el pacte PP-CiU. El Partit Popular ha sabut trobar socis, però no aliats.